

Tribuna & Opinión

La porquería que sueltan los yates y barcos

Martín Garrido Ramis
Cineasta

Los fondeos de embarcaciones privadas en aguas de Baleares tienen un fuerte impacto en el medio ambiente desde hace muchos años. Y eso perjudica seriamente la posidonia que inunda el litoral del Archipiélago. Hasta el punto de que, hace unos meses, los políticos de izquierdas de Mallorca elaboraron un decreto para proteger este ecosistema marino, convirtiéndose en la primera comunidad autónoma en hacerlo. Lo que yo me pregunto es por qué no lo han hecho hace años (el mallorquín es lento de narices). Es incomprendible en unas islas donde el vertido de aguas residuales en época estival puede llegar, como mínimo, a unos 200 millones de litros de agua al día, sobrepasando la capacidad de depuración y afectando de modo local y general a los ecosistemas más sensibles. Y la cosa no acaba aquí. Tres emisarios submarinos que hay sobre la pradera de posidonia en la bahía de Palma, podrían haber afectado a seis millones de metros cuadrados de superficie de fanerógamas marinas, señala el informe editado en la *Gaceta Náutica* sobre este asunto en los últimos meses. Esa cantidad representa un 0,64 % de la posidonia total existente en las Islas y es muy superior a la que resulta afectada por los fondeos. En Baleares existen seis plantas desalinizadoras que vierten más de 15 millones de metros cúbicos al año de agua hipersalina, con una concentración de sales de casi el doble que la propia del mar Mediterráneo en esta zona. En función de su sistema de vertido, se desplaza al fondo, impactando de forma severa sobre los ecosistemas más sensibles. Pero el peor enemigo de la posidonia en las Baleares es el fondeo de embarcaciones. Diversos estudios científicos demuestran que el fondeo sobre praderas de posidonia tiene un impacto negativo sobre las mismas. Los políticos ya hubieran podido prohibir hace años los vertidos que, día tras día, se producen en el mar balear. Hubiera servido para paliar la situación. Se ha comprobado que la pérdida anual de pradera de posidonia en las costas balears es de 27.448 metros cuadrados, del total de 930 kilómetros cuadrados que existen actualmente en el Archipiélago. El daño es irreparable, pero sí se puede parar si los políticos se suben los pantalones y ponen los cojones en la mesa. Debemos cuidar las Islas como sea; es el futuro de las nuevas generaciones.

Cal governar a la mallorquina

Miquel Ensenyat i Riutort
President del Consell de Mallorca

Durant molt de temps, a Mallorca, les persones no necessitaven signar cap paper quan feien un tracte. Ni tan sols calien testimonis. Bastava la paraula i donar-se la mà per tancar un acord i allò es complia. Durant temps i temps, també, quan a qualcú del poble li venien mal dades, els veïnats deixaven a un costat les diferències i s'ajudaven uns als altres. A tot això se li diu ara coherència, dignitat, cohesió social, sentiment de pertinença i noblesa. Ara, quan el neoliberalisme depredador s'alia amb el ressorgiment de l'extrema dreta i el populisme per atacar les llibertats, per ferir la dignitat i per accentuar la desigualtat i la precarietat, és més necessari que mai redefinir el paper de les institucions i confiar en el poder de les idees i de la voluntat, per mantenir els valors que ens han caracteritzat i que ens fan avançar. He volgut practicar i he gaudit d'aquests valors al meu poble d'adopció, Esporles, primer quan vaig ser regidor i després batle en minoria. Després, una altra vegada, batle amb una minoria majoritària i, finalment, batle amb majoria absoluta. I també he participat d'aquests valors quan vaig ser elegit president del Consell de Mallorca sense majoria absoluta i els partits polítics que

em donaren suport varen acceptar involucrar-se també en la responsabilitat de governar Mallorca.

Les majories absolutes s'han acabat. Ara hem de cercar sinergies amb aquells que pensen que la democràcia és quelcom més ric i més profund que anar a votar cada quatre anys. Per això, una de les coses que em fan sentir més orgullós és presidir un govern ben plural.

Ara que la presidenta del Govern, Francina Armengol, proposa a nivell estatal un «pacte a la balear», vull posar en valor un pacte 'a la mallorquina', on hi són presents tots els que hi han de ser: els que comparteixen el compromís de dur endavant una experiència transformadora a la nostra societat.

A nosaltres ens cal fer política a la mallorquina i això significa també prendre les decisions des d'aquí i per a la gent d'aquí. És la més potent, perquè no se supedita als jocs d'equilibri de poder que han de fer

«**Davant l'absència de persones de les nostres Illes al Govern de l'Estat, és necessari reclamar el dret a ser escoltats**»

els partits que tenen altres interessos territorials.

Una altra vegada notam a faltar, de moment, la presència de persones de les Illes Balears a l'estructura del nou Govern de l'Estat espanyol que s'està formant. Rebem amb esperança i expectació el Govern de Pedro Sánchez. S'ha tardat massa en fer fora al Partit Popular i a Mariano Rajoy de la Moncloa. Feia massa temps que era una exigència ètica, però s'ha hagut d'esperar que hagi esdevingut també una exigència estètica, per donar el pas.

I davant l'absència de persones de les nostres Illes al Govern de l'Estat, torna a ser més necessari que mai que expressem des d'aquí la nostra voluntat tan plural com cohesionada, la nostra fortalesa, per reclamar el dret a ser escoltats i a ser atesos. Per reclamar allò que ens pertoca.

La gent de Mallorca, històricament, no ha donat mai importància a les seves qualitats. Les hem considerat, amb una certa indiferència, com allò que és natural. Cal que ens esforcem ara per aconseguir que les institucions públiques de les Balears siguin tan plurals i alhora tan cohesionades com la majoria social que volen representar. Sabem que és possible i convenient unir els esforços de la gent diversa.

Hem de reclamar als partits i dirigents polítics que estiguem tots, jo el primer, a l'alçada del nostre poble. Perquè les persones tornin a ser el centre de la política.

Errors per a la pèssima mobilitat de Palma

Joves Arquitectes de Mallorca

Al llarg del les darreres dècades, la societat espanyola en general i la mallorquina molt en particular ja haurà arribat a la conclusió que els aparcaments subterranis en els cascs antics de les ciutats generen trànsit d'agitació, creant un efecte crida per a tots aquells que cerquen deixar aturat el seu vehicle privat. És precisament per aquest motiu que es tracta actualment de pacificar les ciutats, fer-les més habitables per a veïnats i visitants i minvar la circulació de les principals artèries. En aquest sentit, el projecte de reducció del trànsit rodat del Pas-seig Marítim de Palma amb l'eliminació d'un carril per banda és tot un encert.

Només al centre, ja hi ha més de 5.000 places soterrades de rotació als aparcaments públics, sense incloure els estacionaments de grans superfícies comercials o aparcaments privats. Imaginem ara, per un moment, la construcció d'un nou aparcament subterrani de 500 places i l'efecte que tendria sobre la ciutat i la globalitat del seu trànsit, situat en una via que

vol reduir el nombre de vehicles en un futur pròxim. Una contradicció i un error per a la mobilitat, ja de per sí nefasta, de Palma.

Imaginem, a més, que associacions que haurien de vetllar pels interessos dels empresaris i dels autònoms del sector del comerç decideixen que és una bona idea donar suport a la construcció d'aquest nou aparcament, ben davant la Llotja de Palma. Més congestió, més cotxes, més contaminació, més renou, més accidentalitat i més consum d'espai dins un bulevard verd pensat per al vianant. Una altra contradicció.

No cal imaginar-s'ho més: és el que ha tret a licitació l'Autoritat Portuària de Balears, amb el vistiplau del Govern balear, els consells insulars i l'Ajuntament de Palma, tot i l'oposició frontal d'una part de la ciutadania, arquitectes i conservadors del patrimoni. Com a tècnics, posam en dubte la seva utilitat per a la Ciutat, així com el pla de mobilitat vinculat a aquesta obra d'enginyeria.

Defensant lo indefensable, s'ha esmentat la inclusió d'aquest aparcament al PMUS (Pla de Mobilitat Urbana Sostenible), tot i que la seva ubicació mai ha estat concretada en

«**El nou pàrquing subterrani davant la Llotja: més congestió, més cotxes, més renou, i més consum d'espai**»

aquest document i on s'especifica clarament que cal el consens ciutadà. Un Pla, recordem, hereu d'una legislatura on el partit governant es dedicava a suprimir carrils bici per després reconèixer públicament que havia estat un error.

Com a entitat social, vetllam per la no construcció d'infraestructures d'aquesta envergadura als centres històrics que afectin negativament a la mobilitat, però aplaudim els aparcaments dissuasoris als afores de la ciutat, els busos llançadora amb el centre i un transport públic eficient, democràtic i de qualitat.

Si finalment es construeix aquest aparcament, serà una altra batalla perduda per a la ciutadania, per a la ciutat i per al patrimoni i suposarà exclusivament el benefici econòmic de molts pocs. Tot això, tenint en compte que 9 dels seients que formen el Consell d'Administració de l'APB corresponen a les institucions públiques que haurien de representar i vetllar per la ciutadania.

La ciutat és un espai de constant negociació entre interessos oposats: els particulars i els col·lectius. Se suposa que un Govern progressista ha de prioritzar els segons.